

A person wearing a light blue robe is holding a small, fluffy white lamb. The person's hands are visible, gently cradling the lamb. The background shows a misty, mountainous landscape with green hills and a large, rocky cliff face under a soft, hazy sky. The overall scene is peaceful and evokes a sense of care and protection.

Taika

per Kristaus
karalystę

Taika per Kristaus karalystę

*Tada visų karalysčių po dangumi suverenumas, galia ir didybė bus perduota Aukščiausiojo šventajai tautai. Jo karalystė truks amžinai, ir visi valdovai jam tarnaus bei paklus. **Danielius 7:27***

Istorijos puslapiai yra sutepti karo krauju. Ginčai tarp tautų beveik visada buvo sprendžiami mūšio lauke. Pranašai ir išminčiai įsivaizdavo dieną, kai ši žiauri ir beprasmė praktika bus nutraukta, o žemės tautos ims gyventi viena su kita protingai ir teisingai. Biblijos pranašai, rašydami Dievo Šventosios Dvasios įkvėpti, pranašavo tokį laiką, paaiškindami, kad jis ateis įsteigus pasaulinę vyriausybę ar valdžią, kuri visų tautų žmonėms savavališkai primestų teisingus ir teisėtus įstatymus, kurių laikymasis užtikrintų visuotinę ir ilgalaikę taiką.

Biblijos pranašystėse apie šį ateinantį taikos laikotarpį, kai valdys pasaulinė vyriausybė, užtikrinama, kad dieviškasis planas nebus sužlugdytas, nes pažadėtoji karalystė bus tikra ir galinga vyriausybė, puikiai organizuota ir galingai aprūpinta, kad galėtų atlikti visas pranašystėse jai paskirtas funkcijas. Tai yra Kristaus karalystė; o Kristaus karalystė, kaip atskleidžia Biblija, yra tikra „ “ vyriausybė. Apie šią karalystę ir Kristų, jos vyriausiąjį Valdovą, pranašas pranašavo: „Jo valdžios ir taikos augimui nebus galo.“ Izaijas 9:6, 7

Būsima pasaulinė vyriausybė, kuri bus Kristaus karalystė, yra viena iš pagrindinių Biblijos temų. Senojo Testamento pranašai su džiaugsmu pranašavo ir aprašė šią dieviškosios galios valdžią. Vienas iš pirmųjų paminėjimų apie ją buvo Jokūbo, kuris mirties patale pranašavo: „Juda yra liūto jauniklis: iš grobio, mano sūnau, tu pakilai; jis nusilenkė, susirangė kaip liūtas ir kaip senas liūtas; kas jį pažadins? Sceptras nepasitrauks nuo Judo, nei įstatymų leidėjas iš jo kojų, kol ateis Šilo; ir jam bus surinkta tauta.“ Pradžios 49:9, 10

Ši pranašystė buvo ištarta, kai Jokūbas ir jo šeima buvo Egipte. Tuo metu Egipte susirangęs liūtas buvo karališkas valdymo ir teisės valdyti simbolis. Taigi pranašystė, vaizduojanti Judą kaip „prigludusį liūtą“, buvo vaizdingas būdas pasakyti, kad iš šios karališkosios Izraelio giminės ateis Tas, kuriam Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas buvo pažadėjęs „Palikuonį“, kuris bus Mesijas ir Karalius. Šiam ateinančiam Karaliui Jokūbas pranašišškai suteikė titulą „Šilo“, reiškiantį „taikūs“. Jo pranašystė, kad „tautos susirinks“ pas Šilohą, tiesiog reiškė, kad šis Jehovos siunčiamas Valdovas, kaip Taikos Princas, atneš taiką tautoms.

Izaijas pranašavo šio didžiojo Karaliaus gimimą ir galutinį išaukštinimą į valdovus, sakydamas: „Mums gimė vaikas, mums duotas sūnus; ir valdžia bus ant jo pečių; ir jo vardas bus vadinamas Nuostabasis, Patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Taikos Kunigaikštis.“ (Izaijo 9:6). Vėliau savo pranašystėje Izaijas šį ateinantį žemės Valdovą

pavadino Jehovos „Ranka“ ir pranašavo, kad ši „šventoji Ranka“ bus atskleista visų tautų akyse ir kad „visos žemės pakraščiai“ pamatys „Dievo išgelbėjimą“. Izaijo 52:10

Dėl Mesijo karalystės visuotinio pobūdžio Dovydas rašė: „Visos pasaulio pakraščiai prisimins ir atsigręš į Viešpatį, ir visos tautų giminės garbins Tave. Nes karalystė yra Viešpaties (Jehovos), ir Jis yra valdovas tarp tautų“ (Psalmių 22:27, 28). Dovydas taip pat rašė apie Jehovos karalystę: „Visi tavo darbai šlovins tave, Viešpatie, ir tavo šventieji tave laimins. Jie kalbės apie tavo karalystės šlovę ir pasakos apie tavo galią, kad žmonių vaikams būtų žinomi jo galingi darbai ir jo karalystės šlovinga didybė. Tavo karalystė yra amžina karalystė, ir tavo viešpatavimas trunka per visas kartas.“ Psalmių 145:10–13

Danielius, pranašystėje apie senosios Romos imperijos įvairių sričių valdovus, kurie iki Pirmojo pasaulinio karo buvo įsitvirtinę Europoje, rašė: „Tų karalių dienomis dangaus Dievas įkurs karalystę, kuri niekada nebus sunaikinta; ir ta karalystė nebus perduota kitai tautai, bet ji suskaldys ir sunaikins visas šias karalystes, ir ji išliks amžinai.“ Danieliaus 2:44

Naujajame Testamente

Mes pacitavome tik keletą iš daugybės Senajame Testamente užrašytų pažadų, susijusių su karalyste arba valdžia, kuri Dievo nustatytu laiku valdys pasaulį. Naujajame Testamente tęsiama ta pati raminanti karalystės tema. Angelas, paskelbęs Jėzaus gimimą, pasakė piemenims: „Nebijokite... nes šiandien jums

gimė Dovydo mieste Gelbėtojas, kuris yra Kristus Viešpats.“ Staiga gausybė dangaus kareivijos giedojo: „Šlovė Dievui aukštybėse, ramybė žemėje, gera valia žmonėms“ (Luko 2:10, 11, 14). Angelas taip pat pasakė, kad šis pranešimas apie Kristaus, pažadėtojo Mesijo, gimimą yra gera naujiena, kuri galiausiai pasieks „visus žmones“.

Naujojo Testamento nuorodos į Mesiją, Karalių ir jo įkurtiną karalystę nėra vien tik pranašysčių pobūdžio, nes jos žymi Senojo Testamento pranašysčių išsipildymo pradžia. Pavyzdžiui, nors Senasis Testamentas pranašavo, kad Karalius ateis, angelas piemenims paskelbė, kad dabar jis gimė. Šis pirmasis Dievo geros valios žmonėms išraiškos, išpildant jo pažadus, dabar tapo realybe.

Jonas Krikštytojas, paskutinis iš pranašų, taip pat kalbėjo apie išsipildžiusią pranašystę. Jis sakė: „Atgailaukite, nes priartėjo dangaus karalystė“ (Mato 3:2). Pranašas Danielius buvo pranašavęs, kad dangaus Dievas įkurs karalystę. Karalystėje turi būti karalius, ir dabar dangaus Dievo pažadėta Karališkoji Didenybė pasirodė Jėzaus Kristaus asmenyje.

Jėzus skelbė: „Atgailaukite, nes priartėjo dangaus karalystė.“ (Mato 4:17). Tikslesnis šio teksto vertimas rodo, kaip ir skelbė Jonas Krikštytojas, kad dangaus Dievo pažadėtos karalystės Karalius atėjo ir yra „artimas“, arba tarp Izraelio tautos. Kai Jėzus siuntė savo mokinius į tarnystę, jų užduotis buvo: „Eidami, skelbkite: „Dangaus karalystė yra arti.“ Mato 10:7

Izraelio tauta žinojo apie Dievo karalystės pažadus. Tai ypač pasakytina apie tautos religinius vadovus, fariziejus ir kitus. Jie žinojo, kad daugelis laikė Jėzų pažadėtuoju Karaliumi, kuris viešpataus šioje karalystėje, ir jie klausė jo: „Kada ateis Dievo karalystė?“ Jėzus atsakė: „Dievo karalystė neateina taip, kad ją būtų galima pastebėti (paraštėje parašyta: „išoriškai matyti“). Taip pat niekas nesakys: „Štai čia!“ arba „Štai ten!“, nes štai Dievo karalystė yra jumyse (paraštėje: „tarp jūsų“).“ Luko 17:20, 21

Fariziejai beveik netikėjo, kad Jėzus buvo Izraelio Dievo siųstas į pasaulį įkurti Mesijo karalystę. Jie negalėjo įsivaizduoti, kad kas nors galėtų atlikti tokią užduotį be didžiulės armijos paramos, su kuria jis galėtų nugalėti Romos imperiją ir išlaisvinti Izraelio tautą iš vergijos Cezariams. Jėzus pajuto, kas buvo jų mintyse, todėl paaiškino, kad karalystė, kurioje jis bus Karalius (), nebus įkurta tokiu būdu. Ji, pasak jo, neateis su išoriniu spindesio ir šlovės pasirodymu, kokį pasaulis buvo įpratęs matyti iš užkariaujančio valdovo.

Žinodamas, kad fariziejai abejojo, ar jis yra Jehovos pažadėtas Karalius, Jėzus toliau paaiškino, remdamasis teisingu graikų teksto vertimu, kad dangaus Karališkoji Didenybė yra tarp jų, žinoma, turėdamas omenyje save patį. Tai buvo drąsus teiginys, mestas šiems veidmainiams religiniams valdovams, bet tai buvo geras liudijimas jiems, nors tik nedaugelis, jei iš viso kas nors, tuo patikėjo.

Netinkamas šio teksto vertimas sukėlė daug painiavos dėl to, kas iš tiesų yra dangaus karalystė. Viename vertime rašoma: „Dangaus karalystė yra jumyse.“ Tie,

kurie netiki Dievo pažadais įkurti tikrą, pasaulinę vyriausybę žemėje, kuri atneš taiką ir džiaugsmą žmonijai, pasinaudojo šiuo netiksliai išverstu tekstu, bandydami įrodyti, kad Biblijos liudijimas apie Dievo karalystę reiškia tik sveiką, dievišką širdies ir proto būseną, kurią įgyja asmenys, pasiduodantys Jėzaus moralinių ir etinių mokymų, pavyzdžiui, tų, kurie yra jo Kalno pamoksle, įtakai. Jų teigimu, pranašautas Kristaus karalystės „augimas“ atsispindi didėjančiame tų žmonių skaičiuje, kurie taip atsiduoda Kristui ir stengiasi laikytis jo įsakymų.

Šio požiūrio neatitikimas tampa akivaizdus, kai atsižvelgiame į tai, kad minėtas „“ teiginys buvo skirtas fariziejams – žmonėms, kuriuos Jėzus ne kartą vadino veidmainiais, baltais kapais ir velnio vaikais. Kaip Dievo karalystė galėtų būti tokių žmonių širdyse? Tačiau kai suprantame, kaip jau minėta, kad Jėzus iš tikrųjų pasakė, jog Karalius pranašautoje karalystėje, kurią pažadėjo dangaus Dievas, buvo tarp fariziejų, mintis tampa aiški ir suderinama su bendru Šventųjų Raštų liudijimu šia tema.

Atrodo, kad mūsų ribotam protui, kuris yra puolęs ir netobulas, sunku tikėti, kad Kūrėjas kada nors padarys ką nors konkrečiau savo žmogiškųjų tvarinių labui. Šis tikėjimo trūkumas iš tų, kurie save vadina Dievo tauta, pasireiškė per visus amžius. Jie įsivaizdavo, kad Dievo pažadai išsipildys žmogaus pastangų dėka; kad pažadai reikė tik tai, jog Dievas patvirtins savo antspaudu tai, ką jo žmogiškieji tarnai laikė teisingu ir ką jie uoliai stengėsi įvykdyti.

Kadangi Jėzus buvo nužudytas savo priešų, o praėjo šimtmečiai be jokių įrodymų, kad jis įkūrė matomą ir tiesioginę karalystę, nors ir buvo prikeltas iš mirusiųjų, buvo lengva ir natūralu daryti išvadą, kad Biblijos pažadai apie karalystę reiškė tik tai, ką galėjo pasiekti Jėzaus pasekėjai. Dėl šio tikėjimo ir supratimo trūkumo susiformavo klaidingos nuostatos. Didžioji dalis save krikščionimis vadinančių žmonių galiausiai susijungė su pasaulietinėmis vyriausybėmis ir savo neteisėtą sąjungą pavadino „ (Krikščioniškąja civilizacija) arba Kristaus karalyste. Milijonai kitų, ypač šio amžiaus pabaigoje, kaip minėta, priėmė mintį, kad Kristaus karalystė yra tik teišus poveikis arba šventas impulsas krikščionių tikinčiųjų širdyse.

Ne iš šio pasaulio

Kai Jėzaus priešai atvedė jį pas Pilotą, jie apkaltino jį tuo, kad jis tvirtino esąs karalius. Jei toks teiginys būtų buvęs tiesa, jis būtų kaltas dėl išdavystės Romos imperijai. Jėzus pripažino, kad atėjo į pasaulį būti karaliumi, bet paaiškino: „Mano karalystė nėra iš šio pasaulio (graikų kalba „kosmos“, socialinė tvarka): jeigu mano karalystė būtų iš šio pasaulio, tada mano tarnai kovotų, kad nebūčiau atiduotas žydams; bet dabar mano karalystė nėra iš čia.“ Jono 18:36, 37

Jėzaus teiginys, kad jo karalystė nėra iš šio pasaulio, o jei būtų, jo tarnai kovotų, reiškia dievišką pasmerkimą visoms karinėms operacijoms, skatinamoms ir vykdomoms Kristaus vardu bei teigiančioms, kad jų tikslas – ginti jo karalystės interesus. Remiantis šia Jėzaus išsakyta veiklos

taisykle, visos per amžius vykusios vadinamosios šventosios karai nebuvo šventos, o priešingai – neteisėtos ir Dievo nepatvirtintos.

Be to, Jėzaus paaiškinimas, kad jo karalystė nėra iš šio pasaulio, reiškia, kad žmogaus suvokimas apie civilizaciją, vadinamą „krikščioniškąja pasaulio dalimi“, t. y. Kristaus karalyste, buvo klaidingas ir iš tikrųjų buvo tik tikrosios Kristaus karalystės klastotė. Todėl visos įvairios filosofijos, kurios gudriai pritaikė Biblijos karalystės pažadus vienam ar kitam klastingam žmogiškam bandymui sukurti geresnį pasaulį, buvo nesuderinamos su dieviškuoju planu Dievo pažadų išpildymui ir jam prieštaravo.

Nėra jokios pagrįstos priežasties, kodėl nuoširdūs ir pagarbūs Biblijos tyrinėtojai turėtų pasiduoti šioms žmogiškosioms filosofijoms ar būti jų suklaidinti, nes Jėzus aiškiai pasakė, kad niekas neturėtų tikėtis, jog jo karalystė bus įkurta dabartiniame amžiuje. Vos keletą dienų prieš tai, kai Jėzus pasakė Pilotui, kad jo karalystė nėra iš šio pasaulio, jis savo mokiniams papasakojo palyginimą, skirtą jiems išmokyti tos pačios svarbios tiesos. Parabolė buvo apie tam tikrą didiką (atvaizduojantį Jėzų), kuris išvyko į tolimą šalį, kad gautų karalystę ir sugrįžtų. Parabolės įvade paaiškinama, kad Jėzus ją papasakojo, nes jo mokiniai manė, kad jo karalystė turi atsirasti nedelsiant. Luko 19:11, 12

Mokiniai viltis

Jėzaus mokiniai tvirtai tikėjo, kad jis yra Mesijas, didis Karalius, kurį pranašavo Senojo Testamento pranašai.

Jie tikėjo, kad jis atėjo įkurti tą pažadėtąją karalystę, tą „valdžią“, kuri išplės savo įtakos sferą, kol apims visą žemę ir atneš taiką bei laimę visai žmonijai. Šiuo tikėjimu jie buvo teisūs. Tačiau jie tikėjosi, kad Jėzus iš karto įkurs šią nuostabią ir galingą vyriausybę. Šiuo atžvilgiu jie klydo, kaip atskleidė palyginimas apie „tam tikrą didiką“.

Šis klaidingas Jėzaus mokinių požiūris buvo visiškai pateisinamas, nes jis juos įtikino, kad jie užims svarbią vietą jo karalystėje, o jų ribotame Dievo plano suvokime tai reiškė, kad Kristaus karalystė būtinai turės būti įkurta dar jų gyvenimo metu. Kaip kitaip, kaip jie samprotavo, jie galėtų tikėtis dalytis su Jėzumi karalystės valdymu? Kaip kitaip galėtų išsipildyti Jėzaus pažadas: „Nebijokite, mažoji kaimene, nes jūsų Tėvui patinka jums duoti karalystę“? Luko 12:32

Apaštalai labai rūpinosi perspektyva būti susijusiems su Jėzumi jo karalystės valdymo srityje ir daug apie tai diskutavo tarpusavyje. Jokūbas ir Jonas ypač troško užsitikrinti palankias pozicijas karalystėje ir paprašė savo motinos paklausti Jėzaus, ar vienas iš jų galėtų sėdėti jo dešinėje, o kitas – kairėje jo karalystėje. Jėzus nesakė, kad jie negalės ir nebus su juo jo karalystėje, nes jis buvo davęs jiems priešastį tikėti, kad jie ten bus. Jis tik atkreipė dėmesį į didelę kainą, kurią jie turės sumokėti, kad būtų su juo. Jis paklausė: „Ar galite gerti iš taurės, iš kurios aš gersiu, ir būti pakrikštyti tuo krikštu, kuriuo aš esu pakrikštytas?“ Jų atsakymas buvo: „Galime.“ Mato 20:20-22

Jėzus atsakė Jokūbui ir Jonui, sakydamas: „Iš tiesų gersite iš mano taurės ir būsite pakrikštyti tuo krikštu,

kuriuo aš esu pakrikštytas; bet sėdėti mano dešinėje ir kairėje pusėje nėra mano duoti, bet tai bus duota tiems, kuriems tai paruošė mano Tėvas.“ (Mato 20:23). Taigi, nors Jėzus šiems dviem mylimiems apaštalams nepažadėjo konkrečios vietos savo karalystėje, paaiškindamas, kad neturi įgaliojimų skirti tokių pareigų, jis patvirtino jų supratimą, kad jie dalyosis karalystės valdymu su juo, jei įrodys savo vertumą, išgerdami jo „taurę“ ir būdami pakrikštyti jo „krikštu“.

Nors jie patvirtino, kad yra „galī“ arba nori įvykdyti šiuos reikalavimus, abejotina, ar tuo metu jie suprato, ką reiškia išgerti Jėzaus „taurę“ ir būti pakrikštytiems jo „krikštu“. Kaip vėliau atskleidžiama Naujajame Testamente, Jėzus kvietė savo mokinius kentėti ir mirti kartu su juo. Jeigu jie tai būtų supratę, jie būtų žinoję, kad jokiū būdu negalės būti su Jėzumi jo karalystės šlovėje, kol nebus prikelti iš mirusiųjų, o jie žinojo, kad tai įvyks tik pasibaigus šiam amžiui. Jono 11:24; Mato 13:39

Jėzaus „taurė“ buvo kančios ir mirties taurė, ir jis ją ištikimai išgėrė iki pat kartaus dugno. Jo „krikštas“ buvo mirties krikštas, kurio simbolis buvo tik Jono Krikštytojo atliktas jo panardinimas į vandenį. Paulius rašė: „Argi nežinote, kad mes visi, kurie buvome pakrikštyti į Jėzų Kristų, buvome pakrikštyti į jo mirtį?“ (Romiečiams 6:3). Niekas Biblijoje nėra aiškiau išdėstyta nei tai, kad šio amžiaus Jėzaus mokiniai yra kviečiami sekti jo savęs aukojimo pėdomis net iki mirties. Su šiomis mokinytės sąlygomis yra susijusios pažadai, kad tie, kurie pasirodys esą ištikimi joms, karaliaus su juo jo karalystėje.

Paulius rašė: „Tai tikras posakis: jei mirėme su Juo, tai ir gyvensime su Juo; jei kenčiame, tai ir karaliausime su Juo“ (2 Timotiejui 2:11, 12). Dar kartą: „Jei gi esame vaikai, tai ir paveldėtojai – Dievo paveldėtojai ir Kristaus bendrapaveldėtojai, jei tik dalijamės Jo kančiomis, kad ir šlovėje galėtume dalytis“ (Romiečiams 8:17). Po savo prisikėlimo Jėzus pasakė: „Tam, kuris nugalės, leisiu sėdėti su manimi mano soste, kaip ir aš nugalėjau ir sėdžiu su savo Tėvu jo soste.“ (Apreiškimo 3:21). Jėzus taip pat pasakė: „Būk ištikimas iki mirties, ir aš tau duosiu gyvenimo vainiką.“ (Apreiškimo 2:10). Ir dar yra tas nuostabus pažadas tiems ištikimiesiems, kad jie prisikels iš mirties „pirmojoje prisikėlimo dieną“, kad „gyventų ir viešpatautų su Kristumi tūkstantį metų“. Apreiškimo 20:4,6

Gimęs iš Dvasios

Jono 3:1-13 mums pasakojama apie Nikodemą, Izraelio valdovą, ir apie jo naktinį vizitą pas Jėzų, norint daugiau sužinoti apie jo mokymus. Jėzus paaiškino Nikodemui, kad norint įeiti į Dievo karalystę, reikia gimti iš naujo. Nikodemui tai atrodė labai keista, ir jis paklausė, kaip tai gali būti. Jėzus kalbėjo ne apie fizinį gimimą, o apie gimimą iš Dvasios. Jis paaiškino šiam Izraelio valdovui, kad tie, kurie gimę iš Dvasios, yra kaip vėjas, t. y. galingi, bet nematomi.

Nikodemas, žinoma, iki galo nesuprato, ką Jėzus turėjo omenyje, tačiau atsižvelgiant į vėlesnius Jėzaus ir apaštalų mokymus apie „“, dabar aiškiai matome, kad tie, kurie dalysis su juo karalystės valdymu,

pirmiausia turės patirti prigimties pasikeitimą, kaip ir jis. Jėzus atidavė savo kūną, savo žmogiškumą, už pasaulio gyvybę. (Jono 6:51). Būtent šia savo žmogiškojo gyvenimo auka jis suteikė išpirkimą žmonijai ir užtikrins visiems galimybę atgauti gyvenimą Kristaus karalystės laikotarpiu. (Hebrajams 2:9; 1 Timotiejui 2:3–6). Ir, būdamas nužudytas kūne, Jėzus prisikėlė iš mirusiųjų kaip šlovinga dieviška būtybė, kuriai buvo suteikta visa valdžia danguje ir žemėje. Hebrajams 1:1-4; Mato 28:18

Tie, kurie kenčia ir miršta su Jėzumi, o prisikėlime yra išaukštinami gyventi ir karaliauti su juo, taip pat patirs prigimties pasikeitimą iš žmogiškosios į dieviškąją. Petras rašė, kad mums yra duotos „nepaprastai didžios ir brangios pažadai“, kad jais mes taptume dieviškosios prigimties dalininkais. (2 Petro 1:4). Petras taip pat rašė apie krikščionis, kad Dangiškasis Tėvas „mus atgimdė gyvai viltimi per Jėzaus Kristaus prisikėlimą iš mirusiųjų į nesugedamą, nesuteptą ir neišblėstančią paveldėjimą, saugomą danguje jums (paraštėje – mums)“. 1 Petro 1:3,4

Tokie pažadai, kurie, būdami neteisingai suprasti, vedė prie klaidingo įsitikinimo, kad visi, kurie yra išgelbėti per Jėzų Kristų, praleis amžinybę danguje. Bet tai visai nėra ta mintis. Šie dangiškieji pažadai skirti tik tiems, kurie seka Jėzaus pėdomis; tiems, kurie atsižada savęs, paima savo kryžių ir seka Jį į aukojamąją mirtį. (Mato 16:24). Jie nėra kviečiami aukotis tam, kad pasiektų išgelbėjimą, bet tam, kad įrodytų esą verti gyventi ir karaliauti su Kristumi toje šlovingoje pažadėtosios karalystės karalystėje:

karalystėje, kuri turi įtvirtinti taiką žemėje ir suteikti sveikatą, džiaugsmą bei amžinąjį gyvenimą visiems, kurie paklūsta jos teisiesiems įstatymams.

Šis išaukštinimas į dangiškąją šlovę yra tai, ką Jėzus turėjo omenyje sakydamas „gimti iš Dvasios“ (Jono 3:5, 6). Nors kiekvienas tikras Mokytojo pasekėjas šiame gyvenime yra pradėtas šiai dangiškajai vilties, dvasinis gimimas įvyksta tik prisikėlimo metu. Tai atitinka Jėzaus paaiškinimą, kad tie, kurie gimę iš Dvasios, yra kaip vėjas – nematomi žmogaus akims ir galingi. Kartu su Jėzumi ši klasė, pašaukta iš pasaulio ir pasirodžiusi ištikima dabartiniame amžiuje, sudarys Mesijo karalystės dvasinę fazę. Parabolėje apie kviečius ir rauges Jėzus apie juos kalba kaip apie „karalystės vaikus“ ir paaiškina, kad jie „švies kaip saulė savo Tėvo karalystėje“. Mato 13:25–30, 36–43

Karalystės „raktas“

Kvietimas eiti Jėzaus pėdomis ir taip tapti jo karalystės bendrais paveldėtojais skelbiamas per Evangeliją: gerąją naujieną apie išgelbėjimą per Jėzų ir gyvenimo galimybę, kuri pasieks žmones per jo karalystės tarnystes. Jėzus paaiškino, kad tik atsižadėdamas savęs žmogus gali tapti jo mokiniu (Mato 16:24). Tačiau siauras aukos kelias iš tikrųjų buvo atvertas tik per Sekmines, kurios įvyko po Jėzaus mirties ir prisikėlimo ().

Jėzus buvo pažadėjęs Petru, kad jam duos „raktus“ į dangaus karalystę; taigi būtent Petras Sekminių dieną paskelbė džiugią naujieną ir oficialiai atvėrė vartus į karalystę. (Mato 16:19). Tai buvo padaryta žydų

tikinčiųjų vardu. Vėliau būtent Petras pirmasis paskelbė karalystės Evangeliją pagonims. Tai įvyko Kornelijaus, pirmojo atsivertusio pagonio, namuose. Taigi Petras panaudojo karalystės raktus.

Tai nereiškė, kad karalystė buvo įkurta Sekminių dieną, kaip daugelis klaidingai tiki. Tai tiesiog reiškia, kad prasidėjo tu, kurie turi valdyti su Jėzumi karalystėje, atranka. Dangaus karalystės raktai, kuriuos naudojo Petras, buvo raktai į galimybę valdyti karalystėje kaip bendri paveldėtojai su Kristumi. Kelias į šią aukštą padėtį karalystėje yra sunkus. Paulius sakė, kad tik per „daug vargų“ kas nors gali įeiti į karalystę. Apaštalų darbai 14:22

Tie, kuriuos Dievas pašaukė į šią išaukštintą padėtį karalystėje, paprastai nėra šio pasaulio didieji, galingieji ar kilmingieji, nors jiems ir netaikoma jokia diskriminacija. Tiesiog jų dabartinėse garbės ir valdžios pozicijose „siauro kelio“ sąlygos atrodo pernelyg brangios. Jokūbas rašė: „Argi Dievas nepasirinko šio pasaulio vargšų, turtingų tikėjimu, ir karalystės paveldėtojų, kuriuos Jis pažadėjo tiems, kurie Jį myli?“ (Jokūbo 2:5). Bet ar turtingi, ar vargšai, maži ar dideli pagal šio pasaulio standartus, Jėzus mokė, kad visi turi tapti kaip „maži vaikai“ – nuolankūs, nekaltūs, vaikiški, kad įeitų į karalystę. „Tokiems“, – sakė jis, – „priklauso dangaus karalystė“ (Mato 18:3; Morkaus 10:14, 15). Jėzus čia nesakė, kad karalystę sudarys kūdikiai.

Jonas Krikštytojas

Jėzus sakė: „Iš gimusių iš moterų nėra didesnio už Joną Krikštytoją; tačiau mažiausias dangaus karalystėje yra didesnis už jį“ (Mato 11:11). Jei įžengimas į dangaus karalystę būtų, kaip moko tradicinė teologija, būdas išvengti pragaro ugnies, tai koks keistas iš tiesų būtų šis Jėzaus teiginys. Bet ačiū Dievui už geresnį karalystės supratimą nei šis. Čia, kaip ir daugelyje kitų atvejų, Jėzus vartoja išraišką „dangaus karalystė“, norėdamas pažymėti dvasinį arba dangiškąjį tą šlovingos pažadėtosios valdžios etapą, kuri galiausiai viešpataus ir laimins visas tautas; o Jono Krikštytojas nedalyvaus karalystės dangiškajame etape.

„Įstatymas ir pranašai buvo iki Jono“, – sakė Jėzus, – „nuo to laiko skelbiama Dievo karalystė“ (Lk 16, 16). Kalbėdamas apie Sinajaus kalne duotą Įstatymą ir už jo laikymąsi siūlomus atlygius, Viešpats Izraelio tautai buvo pasakęs: „Jei tikrai klausysite mano balso ir laikysitės mano sandoros, ... jūs man būsite kunigų karalystė ir šventoji tauta“ (Išėjimo 19:5,6). Tauta kaip visuma neatitiko šios pažadėtos kunigų karalystės padėties reikalavimų. Tačiau pranašai ir kiti ištikimieji, kaip asmenys, šiuos reikalavimus atitiko. Iš tiesų, senovės patriarchai, nors ir negyveno pagal rašytinį Įstatymą, buvo ištikimi jo skelbiamoms nuostatoms, ir Dievas ištesės jiems duotą pažadą.

Visi šie „senovės didvyriai“ ištikimai tarnavo Dievui, nes tikėjo Mesijo karalystės pažadais. Dievas jiems nesuteikė dangiškosios vilties. Jų lūkesčiai buvo

atgimti kaip žmonės žemėje. Paulius daugelį jų išvardija Hebrajams 11 skyriuje ir pasakoja apie jų kentėjimus dėl teismo, bei paaiškina, kad jie ištvėrė ir mirė, tikėdami, jog turės „geresnį prisikėlimą“. (Hebrajams 11:35, 39–40). Tas geresnis prisikėlimas bus žmogiškasis tobulumas ir mokytojų bei vadovų padėtis tarp žmonių.

Jėzus savo laikų žmonėms sakė: „Ten bus verksmas ir dantų griežimas, kai pamatysite Abraomą, Izaoką, Jokūbą ir visus pranašus (įskaitant Joną Krikštytoją, paskutinįjį iš pranašų) Dievo karalystėje, o patys būsite išmesti. Ir jie ateis iš rytų, iš vakarų, iš šiaurės ir iš pietų ir sėsis Dievo karalystėje.“ Mato pasakojime rašoma, kad jie sėsis su „Abraomu, Izaoku ir Jokūbu“. Matas taip pat nurodo tuos „išmestus“ kaip „karalystės vaikus“. Luko 13:28, 29; Mato 8:11, 12

„Karalystės vaikai“, tie, kurie ištikimybės Įstatymui dėka galėjo tapti „kunigų karalyste“, prisikėlę iš mirusiųjų bus labai nusivylę, kai sužinos, kad neužima šios garbingos padėties. Jų nusivylimas apibūdinamas fraze „verkimas ir dantų griežimas“. Tačiau Jėzus paaiškina, kas užims tą padėtį. Tai bus Senovės Didvyriai: „Abraomas, Izaokas, Jokūbas ir visi pranašai“. Žmonės eis pas juos, pripažindami juos kaip Mesijo karalystės, kuri tuomet valdys žemės reikalus, atstovus.

Tai bus Kristaus karalystės žemiškasis etapas. 45-ojo psalmo 16 eilutėje mums sakoma, kad jie bus paskirti „kunigaikščiais visoje žemėje“. Nors Jono Krikštytojas nebus su Jėzumi karalystės dangiškajame etape, jis bus vienas iš šių žemiškųjų „kunigaikščių“, kurie

atstovaus dangiškiesiems valdovams – Kristui ir tiems, kurie ištikimai kentėjo ir mirė, sekdami jo savęs aukojimo pėdomis.

Taigi, Kristaus karalystės organizacinė struktūra bus užbaigta. Jos nariai, tiek dangiškajame, tiek žemiškajame etapuose, bus iš anksto išbandyti ir parengti, o po to prikeliami iš mirusiųjų, kad užimtų savo pareigas kaip valdovai ir mokytojai toje karalystėje. Jėzus buvo pirmasis, prisikėlęs iš mirusiųjų, ir per visą dabartinį amžių jis prižiūrėjo savo bendrų paveldėtojų pašaukimą ir parengimą. Jis tarnavo kaip jų Užtarėjas prie dangiškosios malonės sosto. Jis buvo jų Gerasis Ganytojas, jų Patarėjas ir Vadovas. Jis buvo jų Viešpats ir Mokytojas, jų Galva.

Baigus jo bendrų paveldėtojų pašaukimo ir mokymo darbą, ir įvykdžius jų prisikėlimą iš mirusiųjų bei išaukštinimą iki dieviškosios prigimties, tada ateis jų žmogiškųjų atstovų, „kunigaikščių“, „geresnis prisikėlimas“, ir kartu, harmoningai bei šlovingai, šios dvi ilgai žadėtos karalystės fazės pradės veikti.

Karalystėje taip pat bus „didelė minia“ dvasinių „tarnų“. Mums sakoma, kad jie bus „prieš“ sostą, o ne „ant“ sosto, ne karalystės valdovai. Nors Raštuose konkrečiai nenurodyta, kaip jie tarnaus, atrodo, kad jie bus tarpininkai tarp dangiškosios ir žemiškosios karalystės fazių. Ši „didžiulė minia“ aprašyta Apreiškimo 7:9, 10, 13–17.

Kokia tai bus išbaigta ir puikiai organizuota „karalystė“ arba vyriausybė! Michėjo 4:1-4 ji simboliškai aprašoma kaip „Viešpaties namų kalnas“. Kalnas yra karalystės

simbolis, o namai – Dievo valdanti šeima arba valdantysis namas. Šioje pranašystėje dvi karalystės fazės simbolizuojamos kaip „Sionas“ – dvasinė, ir „Jeruzalė“ – žemiškoji. Pranašystėje teigiama, kad „paskutinėmis dienomis“ „Viešpaties namų kalnas bus įkurtas ant kalnų viršūnių, ... ir žmonės plūs į jį“.

Panašioje pranašystėje, užrašytoje Izaijo 2:2,3, sakoma „Visos tautos plūs į jį, ir daug žmonių ateis ir sakys: ‚Eikime, pakilkime į Viešpaties kalną, į Jokūbo Dievo namus; ir Jis mus mokys savo kelių, ir mes vaikščiosime Jo takais: nes iš Siono (Kristus ir Jo pėdomis einantys pasekėjai) išeis įstatymas, o Viešpaties žodis – iš Jeruzalės (Senovės Šventųjų).“

Mika 4:3 tęsiasi: „Jis“, Viešpats, didis Karalius ir Teisėjas, „teis tarp daugybės tautų ir barės galingas tautas toli“. Kaip aiškiai matyti iš šio teksto, Kristaus karalystė vykdys tvirtą kontrolę žmonių reikalų atžvilgiu, netgi „barant“ galingas tautas, kurios iš pradžių nesilenkia prieš jos teisų valdymą. Neįmanoma suderinti tokių pranašysčių su klaidinga teorija, kad Dievo karalystė yra tik teisus dvasios jausmas žmonių širdyse.

Išmokę Viešpaties kelių Kristaus karalystės valdžioje ir, jei reikės, būdami „barami“ ar drausminami šio proceso metu, tautos, kaip tęsia pranašas, „savo kardus išlygins į plūgus, o ietis – į genėjimo kirtiklius; tauta nebekels kardų prieš tautą, ir jie daugiau nebesimokys karo. Bet kiekvienas sėdės po savo vynmedžiu ir po savo figmedžiu, ir niekas jų negąsdins, nes tai pasakė kareivijų Viešpats.“ Michėjo 4:4

Karalystės pavaldiniai

Be to, kad Kristaus karalystė turi tiek dvasinį, tiek žemiškąjį aspektą, joje taip pat yra ir valdovai, ir tie, kuriais valdoma – pavaldiniai. Studijuojant Bibliją svarbu atkreipti dėmesį į šį skirtumą. Kai Jėzus savo mokiniams pažadėjo, kad jie bus su juo jo karalystėje, jis turėjo omenyje karalystės valdymo aspektą, kad jie bus „karaliai ir kunigai“ karalystėje kartu su juo. (Apreiškimo 5:10; Apreiškimo 20:4,6). Ant kryžiaus pakabintas vagis paprašė Jėzaus prisiminti jį savo karalystėje, o Jėzus atsakė: „Iš tiesų sakau tau šiandien: tu būsi su manimi rojuje“ (daugelyje vertimų kablelis įterptas neteisingai). (Luko 23:43). Tai buvo pažadas vagiliui, kad jis galės būti vienas iš karalystės pavaldinių.

Priežastis, kodėl Jėzus čia pavartojo žodį „rojus“, yra ta, kad jo karalystė atkurs rojaus sąlygas visoje žemėje. Mūsų pirmieji tėvai nepakluso Dievo įstatymui ir buvo išvaryti iš rojaus, bet Dievo valia arba įstatymas bus atkurtas karalystėje, ir rojus bus atstatytas. Visa žemė taps kaip Edeno sodas ir bus pripildyta atkurta bei tobulinta žmonijos rasė. Tai bus karalystės pavaldiniai. Ir kokie laimingi pavaldiniai jie bus!

Vėl pasitelkdamas „kalną“ kaip karalystės simbolį, pranašas Izaijas rašė, kad ant šio kalno Viešpats „nugalės mirtį, o Viešpats Dievas nušluostys ašaras nuo visų veidų“ (Izaijas 25:6-9). Tie, kurie mirė, bus pažadinti iš mirties ir gaus galimybę džiaugtis gyvybę teikiančiomis karalystės palaiminimais. Tai mums užtikrina apaštalas Paulius savo pirmajame laiške

Korinto bažnyčiai, 15 skyriuje – tame nuostabiame skyriuje apie mirusiųjų prisikėlimą. Pirmiausia jis aprašo tų, kurie gyvens ir karaliaus su Kristumi, prisikėlimą, paaiškindamas, kad jie bus išaukštinti iki nemirtingumo. Toliau jis sako: „Tada išsipildys užrašytas žodis: „Mirtis yra praryta pergalėje. O mirtie, kur tavo geluonis! O kapai, kur tavo pergalė?“ 1 Korintiečiams 15:54,55

Tai bus įtraukta į karalystės darbą. Paulius aiškina, kad Kristus viešpataus, kol visi priešai bus „pavergti po jo kojomis“, ir kad „paskutinis priešas, kuris bus sunaikintas, yra mirtis“ (1 Korintiečiams 15:25–26). Šiame šlovingame karalystės darbe dalyvaus Jėzaus pasekėjai, nes tai yra karalystė, kuri, pagal mūsų tekstą, „bus atiduota Aukščiausiojo šventųjų tautai“ (Danieliaus 7:27). Tai taip pat yra karalystė, apie kurią pranašaujama Apreiškimo 11:15, kur skaitome: „Šio pasaulio karalystės tapo mūsų Viešpaties ir jo Kristaus karalystėmis; ir jis viešpataus per amžius amžius.“

Nors tūkstančiai metų praeina ruošiantis šiai karalystei, kai pagaliau ateina laikas ją įkurti, ji įvykdo viską, ką Dievas pažadėjo. Karalystės valdžia pirmiausia pasauliui pasireiškia didžiuliu „sunkmečiu, kokio nebuvo nuo tada, kai atsirado tautos“, sunaikindama „šio pasaulio karalystes“ (Danieliaus 12:1; Mato 24:3, 21, 22; Apreiškimo 2:26, 27). Bet be to, kaip atskleidžia Apreiškimo 11:18, jos įkūrimas pažymės mirusiųjų prisikėlimo laiką, kai šio amžiaus „šventieji“ bus išaukštinti karaliauti su Kristumi tūkstantį metų karalystės dvasinėje fazėje, o senovės pranašai taps „kunigaikščiais visoje žemėje“.

Tada taip pat visas pasaulis bus apšviestas, ir visi, maži ir dideli, išmoks garbinti Viešpatį. Tie, kurie toliau sąmoningai priešinasi Dievui ir teisumui, šiame pranašystės žodyje apibūdinti kaip tie, kurie „naikina žemę“, patys bus „sunaikinti iš tautų“. Apaštalų darbai 3:23

Tada karalystės darbas bus užbaigtas, ir Dievas, dangaus ir žemės Kūrėjas, bus, kaip pranašavo Paulius, „viskas visame kame“. (1 Korintiečiams 15:24-28). Taigi, per karalystės tarpininkus bus visiškai išpildyta kiekvieno krikščionio malda: „Teateinie Tavo karalystė. Teatsitiktų Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje.“ (Mato 6:10). Nė viena kada nors išarta malda neturės pilnesnio ir šlovingesnio atsakymo!